

breede en grootsche onderneming een recht populaire toekomst tegemoet te gaan. De eerste aflevering, die ik alleen voor den tekst zal bespreken, ziet er patent en excellent uit. Bij de werkelijk fraaije beeltenis van onze geërbiedigde en jonge koningin, hebben de heeren Beets en Schimmel weder een puik proefje van hun gave, garve, afgestaan. Wijlen Z.M. de Koning moet eens in een driftbui eenige loterijbriefjes hebben verscheurd. Hierop zin-speelt de heer Beets in zijn recht edele regelen op taktvolle wijze:

„Een frissche oranje-
telg, te goeder ure
ontsproten,
Haar Vaders troost,
haar Moeders trots,
's Volks liefde en lust,
Vergoeding, door Gods
gunst, voor de afge-
scheurde loten,
Toont u dit vriend'lijk
beeld en stelt uw
hart gerust”.

Natuurlijk was er óók veel, en niet geringe, verontwaardiging gewekt door deze bijkans hartelooze ironie en wreeden spot. Doch — ik was het heelemaal vergeten, maar vind het vermeld in de eerste aflevering van den tweeden jaargang — ook sommige „voornamen dagbladen” (er schijnen er dus verscheidene van dat soort geweest te zijn in dien tijd) gaven „onwelwillende beoordeeling” en dit deed de directie besluiten aan eenige „mannen, die op het gebied van schoone kunsten en fraaie letteren een eerste plaats” innamen „onder verwijzing naar den voltooiden eersten jaargang” te vragen welken indruk Elseviers op hen maakte. De antwoorden werden gefacsimi-

leerd en verspreid. Er zijn curieuse brieven bij! „Gij hebt Schimmel en Ten Brink tot redacteurs” — schreef A. C. Wertheim — „welk een heerlijk mikpunt voor jeugdigen overmoed en speelsche baldadigheid! Er worden hier ter stede dagelijks steentjes geworpen naar het beeld van Thorbecke en te 's Hage naar dat van Spinoza. Het doet die mannen gelukkig niet zeer en het is een allerliefste oefening voor het jonge volkje”. Dit compliment, goed bedoeld, klonk toch eenigszins twijfelachtig! De heeren Ten Brink en Schimmel werden misschien al evenmin gaarne met steenen beelden als met mummies en lijken vergeleken, en althans de eerste placht de steentjes der jongelui wel degelijk te voelen en er zich overluid aan te ergeren. Wat den heer Schimmel aangaat, ik geloof inderdaad dat hij er geen „zeer” van ondervond; in elk geval was hij een veel te beheerschte persoonlijkheid om ooit iets te laten merken van geraaktheid door critiek.

Op den brief van A. C. Wertheim — die ook hier „de eerste plaats innam” — volgden

F. H. KAEMMERER.

epistels van Hasebroek en Laurillard; men merkt in welken tijd wij toen nog leefden! Waar deze heeren zich zoo voldaan verklaarden, kan men zich denken, dat de meeste jongeren het niet geheel waren. Toch behoorden enkelen der jongeren tot de medewerkers van Elseviers. Reeds in den eersten jaargang kwam proza voor, niet alleen van Marcellus Emants en W. G. van Nouhuys, die in 1891 al niet meer algemeen tot de jongeren gerekend werden, maar ook van